

Op 4 oktober 1958 1 ad. + 2 kleine juv. bij Ankeveen.

H. NUYEN.

[Inderdaad zeer vroeg en laat, vooral het tweede geval. De Ned. Vogels vermeldt: „Van mei, somtijds van het eind van april, tot in september” (H.).]

Vroeg broedsel van de Wilde Eend (*Anas platyrhynchos*).

Op ± 10 februari 1959 1 ad. + 5 juv. Waal en Burg, Texel (Alkmaarder Courant, 11 febr.).

P. A. WARNDERS.

Groot legsel van de Wilde Eend (*Anas platyrhynchos*).

Op 26 april bij Wassenaar een nest met 18 eieren, ogenschijnlijk van één ♀.

HELLEBREKERS.

[De Ned. Vogels vermeldt: „Van maart, somtijds reeds vanaf februari” en „tot 11 of 12, soms nog meer tot 16 toe” (H.).]

Twee legfels van de Meerkoet (*Fulica atra*) in hetzelfde nest.

Op 18 april 1959 vond ik het nest van een Meerkoet met zeven eieren. Enige dagen later ging ik een kijkje nemen en bleken de eieren verdwenen te zijn.

Op 8 mei bevatte het nest weer acht eieren, op 18 mei weer verstoord. Komt dit meer voor?

M. DE JONG.

[Als algemene regel worden verstoorde nesten niet opnieuw gebruikt, zeker niet bij zangvogels, voor Rallidae lijkt mij de mogelijkheid minder uitgesloten (H.).]

Vijf-legfels van de Kleine Plevier (*Charadrius dubius*).

Op 12 mei 1959 vond ik een legsel met 5 eieren.

M. DE JONG.

[Bij de meeste Charadriidae en Scolopacidae komen af en toe 5-legfels voor; typisch is dat bij de Strandplevier (*Ch. alexandrinus*), die normaliter 3 eieren legt, in Nederland, voor zover mij bekend, nooit 4-legfels gevonden zijn, al vermeldt de Ned. Vogels „bij hoge uitzondering ook wel eens 4, terwijl in Engeland zelfs 5 zouden zijn voorgekomen” (H.).]

Roodborst (*Erythacus rubecula*) nestelt in een nestkastje.

Bij de nestkasten-contrôle in Voorst (bij Zutphen) bleek mij, dat 1 kast was bezet door een Roodborst met 6 eieren.

R. RENSE.

[Roodborsten kunnen op de meest vreemde plaatsen nestelen en deze nestplaats staat ook vermeld in de Ned. Vogels. Persoonlijk heb ik, hoewel honderden nestkasten door mij zijn geïnspecteerd, dit nooit gezien (H.).]

Korte mededelingen

Nogmaals het gedrag van op ijs neerstrijkende Wilde Eenden.

Het gedrag van op ijs neerstrijkende Wilde Eenden, door VAN DEN HOMBERGH (Limosa 32, p. 220) geconstateerd, werd door mij na enige dagen vorst waargenomen. Te Genk, provincie Limburg, België, de 19-1-'57 na een periode van vijf dagen vorst, nam ik te 16 uur een groep van 14 Wilde Eenden waar, die op het ijs met verrassende glijpartijen en buitelingen landden.

Enige tijd ervoor, draaide een andere groep, die wilde neerstrijken, boven de vijver, aarzelde en verdween daarna.

In januari 1956 heb ik er zelfs op het meer van la Gileppe, provincie Luik, op het ijs zien neerstrijken, terwijl slechts een vijftiende deel van het meer bevroren was. Het landen in de vorm van buitelingen werd nog te Zonhoven, prov. Limburg, in de winter 1958/59 waargenomen, maar ik heb er weinig aandacht aan geschonken, omdat het feit, volgens mijn mening, voldoende bekend was.

A. RAPPE.

Summary:

New data on the behaviour of Mallards alighting on the ice.

Some further data are given of gliding and tumbling of Mallards while alighting on the ice, this time observed in Belgium. See also *Limosa* 32, p. 220.

Overzomerende Grauwe Ganzen (*Anser anser*).

In juni 1959 vestigde Dr. HARDENBERG van de Directie Faunabeheer van het Ministerie van Landbouw en Visserij mijn aandacht op de aanwezigheid van honderden wilde ganzen in de omgeving van Oude Mirdum (Gemeente Gaasterland). De vogels veroorzaakten schade aan het grasland. Het zouden Grauwe Ganzen zijn.

De Grauwe Gans is in Lemsterland en Gaasterland langs de IJsselmeerkust in voor- en najaar een gewone verschijning. Op de voor- en najaarstrek passeren er duizenden. Er vertoeven dan geregeld grote troepen Grauwe Ganzen van honderden tot duizenden individuen op de laaggelegen, weinig toegankelijke graslanden langs de kust. De voorjaarstrek begint al in februari, is het sterkst in maart en april en gaat door tot in mei. De aantallen zijn dan doorgaans al niet zo groot meer. In juni, juli en augustus zijn er gewoonlijk geen ganzen. Soms zijn er eind augustus al weer de eerste trekkers. De aanwezigheid in juni en juli in dit jaar van enige honderden Grauwe Ganzen was dus bepaald abnormaal. Met Pinksteren (17—18 mei) waren er omstreeks 400. Deze fourageerden veel op het grasland van de landbouwer WESTRA, in de Huitebuurster Buitendijken en in de Huitebuurster Buitenpolder onder Oude Mirdum. Zij bedierven daar plaatselijk het jonge gras en uitgezaaide klaver door hun mest en door het vertrappen van het gewas. De vogels sliepen op de Steile Bank in het IJsselmeer.

Deze troep van een paar honderd bleef in de omgeving. Op 11 juli zag ondergetekende er tenminste nog 300, voor zover herkenbaar alle Grauwe Ganzen. Zij fourageerden in troepjes van 6—20 vogels bijeen. In deze troepjes was het voor fouragerende ganzen zo vaak kenmerkende familieverband niet te onderscheiden. Ook van het bestaan van „paren” bleek niets. In de tweede helft van juli namen de aantallen af, mogelijk in verband met de rui. Er bleven echter steeds tenminste 60—70 vogels aanwezig tot eind augustus en september toen de Grauwe Ganzentrek weer inzette.

De verklaringen van al degenen, die de ganzen het gehele seizoen door geregeld of meer dan eens hebben waargenomen, te weten de

landbouwer WESTRA op wiens land zij kwamen, de pachter van de jacht G. Th. VISSER te Oude Mirdum, die enkele ganzen afschoot op grond van de afschotvergunning wegens schade, de heer R. J. H. KEY, eveneens te Oude Mirdum en de heer VEENSTRA van de Directie Faunabeheer zijn in dit opzicht gelijkloidend.

De waarnemingen te Oude Mirdum sluiten aardig aan bij andere zomerwaarnemingen nabij Hardegarijp (gem. Tjietjerksteradeel) en Bakhuijzen in Gaasterland (vgl. BRADA in Vanellus 12, 1959, no. 10, p. 209) en met het optreden van troepen Grauwe Ganzen van 70 individuen in Flevoland in de tweede helft van juli.

Een uitleg van het overzomeren is zonder meer niet te geven. Vermoedelijk betreft het jonge, nog niet volwassen vogels, die zuidelijk van het broedgebied zijn blijven hangen. Helaas zijn de afgeschoten exemplaren niet op leeftijd en sexe onderzocht.

Het overzomeren van zo grote troepen Grauwe Ganzen is ook uit de aangrenzende landen niet bekend. Dat bleek bij navraag tenminste voor Groot Brittannië, Duitsland en Denemarken.

Het overzomeren bij Oude Mirdum is daardoor een interessant geval. Wanneer de kans zich voordoet, loont het stellig de moeite van een nader onderzoek. De kans is er, want achteraf is gebleken, dat er ook al in 1958 ongeveer 70 Grauwe Ganzen bij Oude Mirdum overzomerden (o.a. 45 stuks op 25 mei). Dat is toen evenwel aan de algemene aandacht ontsnapt.

Summary:

Grey Lag Geese summering in the Netherlands.

In 1959 in the neighbourhood of Oude Mirdum (Gaasterland, Friesland) a group of several hundred Grey Lag Geese stayed during the whole summer. This is an exception for the Netherlands and as far as is known also for Western Europe.

Dr. M. F. MÖRZER BRUIJNS.

Rijksinstituut voor Veldbiologisch Onderzoek
ten behoeve van het Natuurbehoud (R.I.V.O.N.).

Bilthoven, november 1959.

Enkele gegevens over het gewicht en de dagelijkse voedselhoeveelheid van de Torenvalk (*Falco tinnunculus*).

Sinds 1953 noteerde ik van zes Torenvalken (*Falco tinnunculus*), die ik ter observatie of verpleging kreeg, het gewicht.

I. juli 1954, ad. ♂, met ontstoken vleugelblessure gevonden te Haarlem. Gewicht bij dood 170 gram.

II. november 1954, juv., onder kerktoeren te Heemstede aangetroffen. Gewicht varieerde van 175 (vrij mager) tot 225 gram (zeer vet). Normale constante gewicht op ± 45 gram aas per dag: 200 g. Na een maand losgelaten te Amsterdam.

III. 9 april 1955, juv., gevangen in schuur te Noordwijkerhout. Schitterende conditie: borstbeenkam nauwelijks te voelen, hardgele

oogleden en washuid. Gewicht 195 à 200 g. Na enkele dagen op dezelfde plaats geringd losgelaten.

IV. juni 1956, nauwelijks vliegvlug nestjong, gevonden in dakgoot bij Bakenesserkerk te Haarlem. Constant gewicht bij ongelimiteerd voedsel: 190 à 200 g. Weggevologen met een familie wilde Torenvalken te Amsterdam.

V. 26 november 1956, ad ♀, op straat nog levend aangetroffen. Was zeer vermagerd en zwak en stierf spoedig. Onbekend wat de vogel gemankeerd heeft. Gewicht bij dood 130 g.

VI. Zomer en herfst 1958, nestjong, van jongens afgenomen; herkomst onbekend. Gewicht 190 tot maximaal 210 g. Bij normaal verblijf thuis bleef het gewicht constant op 200 à 205 g, bij 40 à 45 g aas per dag. Bij het laten verwilderen in de Haarlemmermeer (Badhoevedorp) ging de valk meer eten, ruw geschat 50 à 60 g per dag.

Het gewicht van gezonde Torenvalken kan volgens deze gegevens dus variëren van ca. 175 tot ca. 225 gram.

O. KLEINSCHMIDT (Raubvögel und Eulen der Heimat, 1958) geeft op 187 tot 292 g. G. NIETHAMMER (Handbuch der deutschen Vogelkunde, Band II, p. 168) vermeldt een gewicht van ca. 200 g voor het ♂, voor het ♀ ca. 230 g. Volgens BANZHAF 4 ♂♂: 136—225 g, 2 ♀♀: 170—210 g. Volgens SCHLEGEL 1 ♀: 265 g.

Omdat ik niet met zekerheid jonge ♂♂ van jonge ♀♀ kan onderscheiden, weet ik niet op welke sekse de door mij gevonden gewichten betrekking hebben, behalve in geval I en V.

Stellen we 225 g (als maximum uit onze waarnemingserie) op 100%, dan blijkt dat zo'n vette vogel zonder enige schade 22,2% van zijn lichaamsgewicht kan missen (geval II).

In twee gevallen bleek (door de vogels tweemaal per dag voor de maaltijd te wegen), dat deze bij een normaal verblijf bij de mens op een constant gewicht bleven bij ca. 40 g aas per dag. 30 à 35 g deed hen reeds in gewicht verminderen, bij 45 g en meer vlees per dag werden ze zeer vet en verdween de eetlust.

Tijdens het laten verwilderen van de inmiddels geringde vogel VI, ging de dagelijkse voedselhoeveelheid omhoog tot 50 à 60 g. De vogel verbleef dag en nacht buiten en vloog relatief veel. De algemene conditie was zeer goed, hetgeen aan het felle gedrag en door palpatie op het borstbeen te beoordelen was: uiteraard kon hij toen niet meer gewogen worden.

Stellen we het „gemiddelde” gewicht van een Torenvalk op 200 g, dan blijkt dat ze bij 40 g aas per dag genoeg kregen om op constant gewicht te blijven (geval II en VI). Dit komt neer op een dagelijkse voedselhoeveelheid van 20% van hun lichaamsgewicht.

De vrijvliegende Torenvalk VI consumeerde echter meer, nl. 50 à 60 g per dag, hetgeen neerkomt op een dagelijkse voedselhoeveelheid van ca. 27,5% van het lichaamsgewicht.

Een factor die hier nog niet ter sprake kwam, is de aard van het

voedsel. Het natuurlijke voedsel, waaronder muizen en mussen, is uiteraard het beste en verteert betrekkelijk snel en grotere hoeveelheden schijnen hiervan geconsumeerd te kunnen worden zonder dat dit overmatige vetafzetting tot gevolg heeft. In de hier genoemde gevallen werde de vogels allen geaasd met fijngehakte kippekop en runderhart, zodat de cijfers onderling wel vergelijkbaar zijn. Door de „zwaarheid” van dit voedsel zijn de procenten wellicht nog aan de lage kant. M.a.w. het zou interessant zijn te weten of wilde Torenvalken nog meer eten dan onze tamme vogels, daar deze het natuurlijke voedsel eten en zich meer moeten inspannen tijdens het jagen. Geval VI houdt een aanwijzing in.

De procenten die we voor de Slechtvalk (*Falco peregrinus*) konden berekenen, lagen eveneens vrij hoog. Een, zeer voorlopige, berekening over twee afgerichte ♂♂, gaf een dagelijkse voedselhoeveelheid van 14 à 18% van het lichaamsgewicht. Het is bekend dat de Havik (*Accipiter gentilis*) veel minder eet; een, eveneens zeer voorlopige, berekening toonde aan, dat drie afgerichte ♂♂ op een constant gewicht bleven bij een dagelijkse voedselhoeveelheid van ca. 8 à 12% van hun lichaamsgewicht. Natuurlijk zijn vele in- en uitwendige factoren op de cijfers van invloed.

Het is mogelijk een Torenvalk met één voeding per dag van 45 g in goede gezondheid te houden. Beter is het deze hoeveelheid te verdelen over twee of meer voedingen, omdat een grote hoeveelheid soms niet in één keer opgegeten wordt.

Individuele verschillen wat betreft eetlust en voorkeur voor bepaald voedsel werden meermalen geconstateerd. In het algemeen mag men zeggen dat „nestelingen” minder kieskeurig zijn dan „wildvangen”. Ook zijn er dagen dat het voer — zonder naspeurbare oorzaak — niet goed lijkt te vallen, hetgeen in een aanzienlijk minder tierig gedrag tot uiting komt en doordat de vogel geen enkele neiging vertoont te willen vliegen. Onder meer is dit een reden waarom de juiste conditie waarin een Torenvalk wil jagen, zeer lastig te beoordelen en te bereiken is. Zie hiervoor o.a. H. G. HURRELL (The Falconer, The Journal of the British Falconers' Club, Vol. II, No. 3, 1950) en D. REID-HENRY (ibidem, Vol. III, No. 5, 1958).

Al met al is het duidelijk dat een Torenvalk — hoewel gemakkelijk in de omgang — op het voedsel nogal gevoelig reageert. Het één dag overslaan van de maaltijden kan ze soms razend fel maken, soms lijkt dit geen enkele uitwerking te hebben. M.i. kunnen Torenvalken van alle valken het beste vasten en wanneer ze in een goede conditie verkeren, kan een dag vasten in het geheel geen kwaad. In de vrije natuur zal het met storm, regen of mist ook wel eens voorkomen dat muizen en andere prooien niet of moeilijk te vinden zijn en de vogel gedwongen is te vasten.

H. J. SLIJPER.

Summary:

On the weight and the daily amount of food of the Kestrel.

Soma data are given on the weight and the daily amount of food with 6 Kestrels,

in captivity. Though one feeding of 45 grammes a day will do, spreading of this amount over two or more feedings appeared to be better. Individual differences concerning the appetite and the preference for special food were more than once stated. According to the writer Kestrels can fast the best of all Falcons.

Verdere waarnemingen van de Zwartkopmeeuw (*Larus melanocephalus*) in 1959.¹⁾

Dinsdag 5 mei 1959 bezocht Ir. P. N. RUIGE met A. M. NEERVOORT het landgoed „Grote Meer” van Jhr. P. H. COGELS.

Jhr. COGELS deelde mede, dat zijn zuster enkele dagen geleden een paartje Zwartkopmeeuwen had ontdekt, dat inmiddels ook door hem zelf was waargenomen, nestelend tussen de kolonie Kokmeeuwen langs het „Zwaluwmoer”.

Met de heer en mevrouw COGELS werd daarop een bezoek gebracht aan het „Zwaluwmoer” door Ir. RUIGE, S. BRAAKSMA en NEERVOORT in de ochtend van maandag 11 mei.

Er bleek toen echter slechts 1 Zwartkopmeeuw meer aanwezig te zijn. De gedragingen waren opvallend verschillend met die van de Kokmeeuwen. In het algemeen was de Zwartkopmeeuw minder schuw, bleef langer op de nesten van de kolonie en viel zelfs, in de vlucht, tussen de Kokmeeuwen, duidelijk op. De Zwartkopmeeuw was iets forser en had beslist duidelijk een zwarte kop, iets lager aangezet dan bij de Kokmeeuw. De poten waren ook helder rood en de snavel is zwaarder en veel roder dan bij de Kokmeeuw. In de vlucht viel de Zwartkopmeeuw op door de zuiver witte pennen zonder zwarte delen.

Het was niet duidelijk uit te maken of er een nest was. De Zwartkopmeeuw kwam na een vlucht wel telkens terug op dezelfde plaats. Het eiland was evenwel dicht bezet met nesten en daardoor was lokalisatie moeilijk.

Door de heer COGELS werden verschillende opnamen gemaakt. Het is niet onmogelijk, dat de belangstelling voor deze vogel de oorzaak is geweest, dat deze enkele dagen later is verdwenen en niet meer werd teruggezien.

Op 3 juni bezocht de heer A. TIMMERMAN (R.I.V.O.N.) het landgoed. Op de aangeduide plaats, waar de Zwartkopmeeuw zich had opgehouden, werd zij ook nu niet meer waargenomen.

Bilthoven.

Rijksinstituut voor Veldbiologisch
Onderzoek t.b.v. het Natuurbehoud.
(R.I.V.O.N.).

Summary:

A second summer-record of the Mediterranean Gull in the Netherlands in 1959.

Early in May, 1959 two specimens of the Mediterranean Gull were seen in a colony of Black-headed Gulls on an estate in the S.W. part of the Province of

¹⁾ Voor het broedgeval bij Goeree-Overflakkee in 1959, zie *Limosa* 32, p. 183—185.

Noord-Brabant near the Belgian frontier. Later on in the same month only one specimen was seen and it was not clear then if there was a nest. For a breeding case in the Province of Zuid-Holland in the same year, see Limosa 32, p. 183—185.

Plotselinge dood van een Vink (*Fringilla coelebs*).

Op een rustige, stille plek op de Herikerberg tussen Goor en Markelo, gemeente Markelo, trippelde enige meters voor mij uit op 26 maart 1956, $\pm$ 16 uur, een Vink, ad. δ . Bij al te dichte nadering vloog het dier op en streek enkele meters verder neer in een droge greppel en ging rustig voort met voedsel zoeken. Plotseling zag ik het diertje tot een hoogte van ongeveer 50 cm opfladderen en terugvallen op de grond. Tot mijn verbazing bleef het op zijn rug liggen en bleek bij aanraking dood te zijn!

Evenals de Vlaamse Gaai, door de heer HENS (zie Limosa 32, p. 170—171) genoemd, was ook deze vogel uiterlijk volkomen gaaf, zodat we mogen aannemen, dat ook hier een interne stoornis de oorzaak is geweest van dit plotselinge sterfgeval. Helaas is bij het prepareren hieraan geen aandacht besteed. B. HOEKSTRA.

Summary:

Sudden death of a flying Chaffinch.

In Limosa 32, p. 170—171 the sudden death of a flying male of a Gay was described. In that case it was stated by section that the death had been caused by haemorrhage of the brains.

Above the death of a flying male of the Chaffinch is mentioned. In both cases the birds were externally in good condition. This time however a post mortem-inquiry was unfortunately not made.

Een Rose Spreeuw (*Pastor roseus*) op Schouwen.

Op 16 juli werd op Schouwen, 's morgens-vroeg om 6 uur, zingend op een telefoonpaal, een Rose Spreeuw waargenomen. De plaats van waarneming bevond zich vlak tegen de duinrand aan. De vogel werd het eerst opgemerkt door A. TIMMERMAN junior, toen de Rose Spreeuw vanuit struikgewas alarmeerde. Kort daarop verscheen ze op de telefoonpaal en was op een afstand van ongeveer 10 meter door een raam met de 10 x 50 kijker zeer duidelijk zichtbaar. Door de opkomende zonnestralen was de rose kleur bijzonder sprekend, evenals de zwartglanzende verenpartijen. De vogel gedroeg zich zeer beweeglijk als in opwinding en zong druk met kuif en staart omhoog gewipt. De bijzonder heldere zang, druk en indringend, geleeft weinig op die van een Spreeuw. De vogel verdween in de duinbossen en werd niet meer waargenomen.

A. TIMMERMAN.

Rijksinstituut voor Veldbiologisch
Onderzoek t.b.v. het Natuurbehoud.
(R.I.V.O.N.).

De Ned. Vogels (p. 80 en 1043) vermeldt totaal 9 v o n d s t e n, waaronder slechts 2 uit de 20ste eeuw: 1932, Kampereiland (coll. TEN KATE) en 1936, Geleen, L. (coll. Zoöl. Museum, Amsterdam); voorts 3 wa a r n e m i n g e n in 1937, resp. op Vlieland, te Paterswolde en bij Harlingen, die in „Waarnemingen van broed- en trekvogels in 1937” van BROUWER & VAN DOBBEN (Ardea 27, p. 118) door VAN DOBBEN — in De Ned. Vogels staat ten onrechte BROUWER, die alleen de broedvogels behandelde — als echte trek werden beschouwd, ondanks de door de douane te Hoek van Holland los gelaten, clandestien geïmporteerde exemplaren. Sindsdien werden nog een tweetal wa a r n e m i n g e n gepubliceerd: 8 aug. 1948, Texel (Ardea 40, p. 92) en 17 nov. 1956, Kloetinge (zie Limosa 30, p. 84, naar Lev. Natuur 60, p. 221).

Indien deze 5 waarnemingen worden aanvaard, zou de waarneming op Schouwen het 15e nederlandse geval betreffen. (Red.; t. K.).

Summary:

New record of the Rose-coloured Starling in the Netherlands.

On July 16th, 1959 a Rose-coloured Starling was seen on the isle of Schouwen, Province of Zeeland. Till now 9 records of birds that were preserved, of which two in this century, and 5 (partly incertain?) records of only observed birds were known.

Verslag van de Vergadering der Afdeling Club van Nederlandse Vogelkundigen, gehouden in „Artis” te Amsterdam op 8 februari 1959.

Aanwezig van het Bestuur de heren P. A. HENS (voorzitter), J. G. VAN MARLE, M. J. TEKKE, Dr. K. WALDECK en Mr. J. KIST (secretaris); voorts de ere-leden Dr. C. EIJKMAN en Dr. C. G. B. TEN KATE, alsmede de leden K. W. L. BEZEMER, N. A. H. C. BOELLAARD, pastoor J. N. VAN DEN BRINK, E. CARP, W. W. DIEDRICH, G. DE GOEDEREN, Mr. Th. J. F. A. TER HAAR, W. Ph. J. HELLEBREKERS, Mr. L. F. KLEYN, F. P. J. KOOYMANS, Dr. W. K. KRAAK, A. MOOLENBURGH, A. F. VAN NOUHUYS, H. NUYEN, H. E. PEETERS, J. R. PEL, N. W. PEL, J. PRINS, J. RAMPEN, H. F. A. SCHWEIGMAN, J. E. SLUITERS, Jan P. STRIJOS, J. SWAAB, Prof. Dr. K. H. VOOS, Dr. J. VAN DER WERFF, Mevr. Ir. E. A. DE WIJES-HISSINK en A. B. H. WOLFF. Als introducé zijn aanwezig: Mevr. A. STRIJOS-EYSVOGEL, Mevr. G. RAMPEN-MOOS en D. VEENMAN.

O p e n i n g. Om 13.30 uur opent de heer HENS de vergadering en heet hij de aanwezigen welkom. Met een kort woord herdenkt hij de leden H. J. V. SODY en H. J. VERMEULEN, die aan de Afdeling door overlijden zijn ontvallen.

G o e d k e u r i n g n o t u l e n. De secretaris leest de notulen voor van de op 12 oktober 1958 in Amsterdam gehouden vergadering. Deze notulen worden zonder hoofdelijke stemming goedgekeurd en door de Voorzitter gearresteerd.

B i n n e n g e k o m e n s t u k k e n. De secretaris deelt mede bericht van verhindering te hebben ontvangen van de Kon. Ned. Jagersvereniging en Dr. MARES. De Voorzitter brengt voorts ter sprake een brief van de heer W. HELLEBREKERS inzake een destijds door verschillende verenigingen ingediend request omtrent een soepele toepassing van de Vogelwet. HELLEBREKERS vraagt zich af, of dit request, waarop van het Ministerie geen antwoord werd ontvangen, niet dient te worden gepubliceerd. Na enige discussie, waarin HENS, VAN MARLE, VOOS en KIST het woord voeren, is men het er in het algemeen over eens, dat